

РЕШЕНИЕ

№ 49

гр. Русе , 28.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ в публично заседание на двадесет и втори април,
през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Петър Балков
Членове:	Росица Радославова Александър Иванов

при участието на секретаря Вероника Якимова
в присъствието на прокурора Мирослав Минчев Маринов (ОП-Русе)
като разгледа докладваното от Петър Балков Въззивно административно
наказателно дело № 20214500600071 по описа за 2021 година

Производството е въззивно по чл. 313 и сл. от НПК.

С решение № 260210/17.11.2020 год., постановено по АНД № 1712/2020 год., РРС-IV-ти нак. състав е ПРИЗНАЛ обв. И. И. З. от гр. Русе, за НЕВИННА в това, че на 28.01.2018 год. в гр. Русе, като родител е оставила лица, намиращи се под родителски грижи, а именно - децата си Н.К.Т., родена на 25.06.2000 год., И.К.Т., родена на 19.09.2003 год., М.К.Т., родена на 17.01.2008 год., К.К.Т., роден на 14.08.2009 год., М.К.Т., родена на 08.08.2010 год., В.К.Т., роден на 01.08.2012 год., Б.К.Т., роден на 01.08.2012 год., Н.К.Т., роден на 16.08.2013 год., М.К.Т., роден на 04.09.2014 год., Н.К.Т., родена на 12.12.2015 год., без надзор и достатъчна грижа и с това създала опасност за тяхното физическо развитие, поради което и и на основание чл.378 ал.4 т.2 от НПК я ОПРАВДАЛ по обвинението по чл. 182, ал. 1 от НК.

Недоволен от него е останал представителят на Районна прокуратура, го протестира в законния срок и навежда довода за необоснованост на същото, поради което моли решението да бъде отменено и вместо него да постанови ново такова с което да признае обвиняемата за

виновна и осъдена по повдигнатото обвинение, като на основание чл. 78а от НК да бъде освободена от наказателна отговорност и да ѝ бъде наложено административно наказание глоба в размер на 1000 лв.

Представителят на Окръжна прокуратура гр. Русе счита, че протеста е основателен, а решението за неправилно и незаконосъобразно, поради което настоява същото да бъде отменено и обвиняемата да бъде призната за виновна по повдигнатото ѝ обвинение и да ѝ бъде наложено съответно наказание.

Обвиняемата И. И. З. от гр. Русе, чрез нейният договорен защитник адв. П.Н. от ВнАК счита протеста за неоснователен, а решението за правилно и законосъобразно, поради което настоява същото да бъде потвърдено.

Въззивната инстанция, след като взе предвид доказателствата по делото, наведените във въззивната жалба доводи и становищата на страните, след служебна проверка на присъдата по реда чл. 314 ал. 1 от НПК, намира, че

ВЪЗЗИВНИЯТ ПРОТЕСТ Е НЕОСНОВАТЕЛЕН.

Отменителното основание по чл. 336 ал. 2 вр. ал. 1 т. 2 от НПК не е налице.

Първостепенният съд е събрал доказателствения материал, който е необходим за обективно, всестранно и пълно изясняване на действителната фактическа обстановка. Същият е взел под внимание всички относими по делото доказателства и след задълбочен анализ на установените по несъмнен и категоричен начин, фактически положения, обосновано е достигнал до своите изводи относно липсата на съставомерност на извършеното от обв. З. престъпление по смисъла на чл. 182 ал. 1 от НК.

Въззивната инстанция счита, че в хода на делото не са допуснати инвокираните съществени процесуални нарушения на принципните разпоредби, предвидени в чл. 13, чл. 14 от НПК във връзка с правилата по чл. 102, чл. 107, чл. 301, чл. 303 и чл. 305 ал.3 от НПК, които да са довели до неправилен анализ на събраните по делото доказателства и начина на постановяване на съдебния акт. Съобразил е всички относими факти и

обстоятелства и след задълбочен анализ на установените по несъмнен и категоричен начин фактически положения, обосновано е достигнал до своите изводи относно фактологията и доказателствата по делото. По съществото си наведените в протеста доводи за необоснованост на постановеното решение не се споделят от настоящата инстанция. След като подложи на задълбочена преценка събраните и проверени от районния съд доказателства, намира, че възприетите фактически констатации изцяло съответстват на събраните доказателства, а също така и на изведените обосновани правни изводи.

Обвиняемата И. И. З. е българска гражданка, с основно образование, неомъжена, не работи, неосъждана, ЕГН *****.

Обвиняемата живеела на фактически семейни начала със св. К.Т.Т., заедно с родените от съвместното им съжителство общо 10 деца - И.К.Т., родена на 19.09.2003 год., С.К.Т., роден на 02.03.2005 год., М.К.Т., родена на 17. 01.2008 год., К.К.Т., роден на 14.08.2009 год., М.К.Т., родена на 08.08.2010 год., В.К.Т., роден на 01.08.2012 год., Б.К.Т., роден на 01.08.2012 год., Н.К.Т., роден на 16.08.2013 год., М.К.Т., роден на 04.09.2014 год., и Н.К.Т., родена на 12.12.2015 год. Най-голямата им дъщеря Н.К.Т., родена на 25.06.2000 год., била настанена в Кризисен център и периодично посещавала дома на семейството си.

След проведена тръжна процедура, по силата на Постановление за възлагане на недвижим имот от 06.06.2016год. на ЧСИ И.Х., вписан под № *** в регистъра на ЧСИ, с район на действие Окръжен съд - гр.Русе, св. М.И.И. придобила собствеността на недвижим имот, представляващ дворно място с площ 620 кв.м, ведно с попадащите в него сгради,находящ се в гр. Русе, ул. "Екзарх Йосиф" № 14. В имота били построени следните постройки: 1) масивна двуетажна жилищна постройка, частично над изба, на първия етаж на която били разположени две стаи и хол с преход между тях с обща площ 45.10 кв.м; 2) към сградата била пристроена полумасивна постройка с обща площ 47.60 кв.м, състояща се от кухня, перално помещение, антре и санитарен възел, баня с площ 4 кв.м; над полумасивната постройка бил изграден втори масивен етаж, състоящ се от две стаи, кухня, коридор и клозет с обща площ 49.30 кв.м; 3) външно складово помещение с площ 7.50 кв.м; 4) полумасивен гараж със застроена площ 20.60 кв.м и 5) метален сглобяем

гараж с площ 17 кв.м. Описаните жилищни постройки били с общ покрив с друга едноетажна жилищна сграда със застроена площ 57.40 кв.м (построена на калкан), към която принадлежал двор с площ 202 кв.м. На практика сградите били ситуирани в едно дворно пространство, но били със самостоятелни входи. Втората сграда се състояла от две стаи, антре и кухня с помощно сервизно помещение. Последно описания имот бил собственост на св. О.Г.Г., но отдаден под наем на св. А.О.О. и дъщеря ѝ А.О.Х.. С договор за наем на недвижим имот от 27.02.2017 год. св. И. предоставила на св. Т. и семейството му ползването на първия етаж на масивната двуетажна постройка и помещенията в пристройката. Сградата не била топлофицирана и/или газифицирана. По тази причина в кухнята била поставена печка на твърдо гориво тип "камина", а в средното от преходните помещения (предпоследното) - печка тип "чудо".

Безспорно е установено, че на 28.01.2018 год. около 14.00 часа обв. З. и всички деца се намирали в жилището, като единствено св. С. Т. бил излязъл да се види с приятели, а св. Т. бил на работа в с. Бъзън, обл. Русенска. По това време помещенията били отоплявани от камината като всички врати били отворени, за да може въздуха да циркулира свободно. Обвиняемата готвела в кухнята в присъствието на св. Н. Т.а и най-малките деца М. и Н. Т.и. В първата от преходните стаи се намирали децата М., И., М., и К. Т.и и гледали телевизия. В., Б. и Н. Т.и незабелязано от другите влезли в най-вътрешната стая от преходните (стаята на момичетата). Оставени без надзор, тримата започнали да си играят с неустановен източник на открит огън (кибрит или запалка), вследствие на което предизвикали пожар, който първоначално обхванал двуетажното легло, на което стояли. Уплашили се и отишли в кухнята при майка си без да казват нищо. Междувременно св. К. Т. усетил мирис на пушек и влязъл в стаята на момичетата, видял издигащия се от леглото огън, уплашил се и изтичал при обвиняемата, за да ѝ каже, че стаята горяла. Междувременно пожарът се насочил от леглото към тавана и покривната конструкция на помещението, както към другите стаи в жилищната сграда. Обвиняемата евакуирала всички деца на двора, а впоследствие съседите ги прибрали. Постепенно пожара обхванал останалите помещения и цялата покривна конструкция. Свидетелката О. усетила мириса на дим и виждайки пожара в съседната сграда сигнализирала на ЕЕН 112. На

мястото били изпратени два екипа на Първа РСПБЗН при ОД МВР - гр. Русе, а впоследствие и един екип на Втора РСПБЗН при ОД МВР - гр. Русе. Въпреки незабавно предприетите действия на служителите, вследствие на пожара изгоряла напълно общата покривна конструкция на жилищните сгради с обща площ 90кв.м, както и таваните на помещенията в тях, фасадите били опушени, а вследствие на извършените гасителните действия всички помещения били наводнени. Същата вечер семейството на обвиняемата било настанено временно в сграда, собственост на работодателя на св. Т. - "Бакник" ЕООД, намираща се в с. Бъзън, обл. Русенска. Видно от заключението на изготвената пожаро-техническа експертиза, първоначалното огнище на пожара било възникнало в най-южната (последната) преходна стая (подробно описана в протокола за оглед на местопроизшествие).

В хода на разследването според заключението на вещото лице, причината за възникване на пожара била детска игра с източници на запалване с открит пламък - клечка кибрит, запалка и др. Скоростта на разпространение на пожара била в границите на 0.5 - 0.8 m/min, като посоката на разпространение била север - север североизток - към останалите помещения игоримата покривна конструкция. От приложения по делото социален доклад на Д "Социално подпомагане" - Русе с изх. № СЛ/Д-Р/465-031/14.06.2018 год. се установява, че ОЗД при ДСП - Русе било запознат с историята на семейството на обвиняемата от 2013 год. Във връзка с две от децата - близнаците Б. и В. Т.и, когато била проведена социална работа по посока превенция на изоставянето. От съвместното си съжителство обв. З. и св. Т. имали общо 13 живородени деца от 12 раждания. Две от децата в семейството били починали: М.К.Т., роден на 14.09.2011 год., починал на 15.06.2014 год. след битов инцидент, и Л.К. Т.а, родена на 30.11.2016 год., починала на 14.01.2017 год. След леталния изход на последното дете от ОЗД при ДСП - Русе била предприета мярка за закрила на децата извън семейството, по повод на което някои от децата били настанени в приемна семейства, а по-големите - в социална услуга от резидентен тип на територията на гр. Русе.

В хода на проведената работа по случаите и след изготвяне на оценка на детските потребности и възможността на родителите да ги задоволяват в периода м. март 2017 год. - м. юли 2017 год. децата били

реинтегрирани в биологичното им семейство и спрямо тях били предприети мерки за закрила в семейна среда чрез предоставяне на социални услуги в общността. Със семейството работили съвместно четири институции и три екипа на доставчици на социални услуги - Център за обществена подкрепа (ЦОП) към Комплекса за социални услуги за деца и семейства (КСУДС) - Русе, ЦОП "Том Сойер" - Русе и Център за работа с деца на улицата (ЦРДУ) към Областен съвет на БЧК - Русе, но родителите отказвали да съдействат на екипите, поради което последните срещали затруднения в работа си. Били изчерпани всички възможности за подкрепа на семейството с цел превенция на изоставянето и риска за нормалното физическо, психическо, нравствено и социално развитие. Обвиняемата била консултирана относно правилния подход за отглеждане на децата, за да може да контролира поведението на по-малките от тях. Било ѝ обръщано внимание относно хигиената в жилището, както и че не бивало да оставя децата сами в къщи, но не бил постигнат особен резултат. В последните няколко месеци било установено, че обвиняемата не можела да контролира поведението на децата си. По-малките деца били деструктивни в къщи, съзнателно рушели, късали и чупели всичко, което им хрумне. Това било придружено със смях, случвало се почти на игра, за удоволствие на децата и някакъв вид детски дразги. Това поведение не се повлиявало от редките забележки, които понякога обвиняемата отправяла към тях. Служителите в екипите на социалните услуги преценявали тези ситуации като потенциално рискови някое дете да бъде несъзнателно ударено, което се случвало нееднократно. В присъствието на повече деца обвиняемата не можела да обхване всички с поглед и нужното внимание, настъпвала врява, глъч, което разплаквало най-малкото дете Н.. В разговорите си с нея за отношенията в семейството, тя прехвърляла вината и отговорността за изпълнението на една или друга дейност върху децата, като не коментираха взаимоотношения или трудности в съпругеската двойка. За всички проблеми намирала оправдания във външни фактори. В доклада се съдържат данни и относно друг случай, в който децата са играли с източници на запалване с открит пламък, а именно - при посещение на социалните работници на 08.02.2018 год. в дома на семейството в с. Бъзън, обл. Русенска, две от децата били заварени да си играят с открит пламък пред отворената врата на горящата печка, късайки хартийки от старата тетрадка, докато обвиняемата говорела по телефона в другата стая с най-малкото дете на ръце. Последното

сочело на извод, че инцидента на 28.01.2018год. не касае изолиран случай, в който децата в семейството са били оставяне без надзор и са имали достъп до източници на открит пламък в отсъствието на възрастните членове на семейството. От анализа на приложените социални доклади за децата от Д "СП" - Русе и Д "СП" - Две години се установява, че обвиняемата системно negliжирала задълженията си като родител да полага грижи за физическото развитие на децата си и да осигурява постоянен надзор върху поведението им въпреки оказаната ѝ подкрепа от ангажираните институции.

Районният съд правилно е възприел изложената фактическа обстановка и неговите констатации се подкрепят изцяло от събраните по делото гласни доказателства, а именно от показанията на свидетелите М.И.И., О.Г.Г., А.О.О. , Д.К.П., К.Т.Т., Н. Красиминова Т., И.К.Т. , С.К.Т., М.К.Т. и К.К.Т. писмени и веществени доказателства и доказателствени средства - протокол за оглед и изготвения по време на същия фотоалбум, копие на застрахователна полица, договор за наем на недвижим имот, Постановление за възлагане на недвижим имот от 06.06.2016 год. от ЧСИ, справка с приложения от РДПБЗН - Русе, социални доклади, пълномощно, справка за съдимост, справка за образувани и неприключили наказателни производства, декларации и автобиографична справка.

Решаващият съд е направил обстоен анализ на всички гласни доказателства вкл. и на обясненията на обв. И.З., поради което е достигнал до извода, че тя не е осъществила състава на престъплението по чл.182 ал.1 от НК, както от обективна, така и от субективна страна, т.е. налице и хипотезата на чл.304 пр.1 от НПК.

Безспорно от показанията на сочените свидетели е установено че не е налице съставомерност на деянието. Правилно съдът е кредитирал изцяло тези гласни доказателства, тъй като същите са последователни, непротиворечиви и кореспондиращи с останалите писмени доказателства в това число и тези от експертен порядък.

Правилно съдът е приел, че от всички събрани по делото доказателства че няма спор, че в обитаваната от нейното многобройно семейство къща на 28.01.2018 г. е възникнал пожар, причинен от малолетните деца В., Б. и Н.. Изпълнителното деяние на това престъпление се изразява в

бездействие и същото е на поставяне в опасност, т.е. за съставомерността му не е необходимо да са настъпил други вредни последици. От събраните по делото доказателства се установява, че към момента когато малолетните деца са причинили пожара обв. З. е била в къщата и е готвела в кухнята, като в това помещение заедно с нея са били три от децата - Н., М. и Н., последните две най-малки от всички.

При преценка дейността на обв. З. следва се посочи, че всъщност на процесната дата тя не е оставила децата нито без надзор, нито без достатъчна грижа - същата приготвяла храна, очевидно за всички деца и в къщата е работела печка на дърва предвид зимния сезон, с което тя поне в минимален стандарт е изпълнявала родителските си задължения към своите деца. Също не може да бъде пренебрегнат големия брой деца, които са били в къщата в часовете непосредствено преди пожара, като тя е упражнявала непосредствен надзор върху двете най-уязвимите от тях с оглед възрастта им - Н. и М., което е най-логично и естествено от житейска гледна точка. Да се иска от нея при такъв брой деца, които към момента на пожара са се намирали в къщата - да упражнява непосредствен надзор буквално във всеки възможен миг по отношение на абсолютно всички е житейски невъзможно, вкл. и по причини, че при отглеждането и възпитанието на децата очевидно тя не разчита на помощта на свои роднини, които в известна степен биха я облекчили в тази дейност. Практическо измерение на това би било всички деца да стоят само в едно помещение и то в което и се намира и тя, и то постоянно което също от житейска гледна точка би било абсурдно най - малко пълната ефективност на подобна мярка изисква то да е постоянно заключено.

От събраните по делото доказателства по никакъв начин не може да се направи извод, че обв. З. е знаела или дори допускала в някаква минимална степен, че някое от трите деца - В., Б. и Н. са разполагали с източник на огън, като кибрит или запалка. В този смисъл съдът правилно е приел, че не съществува причинноследствена връзка между бездействие на обв. З. и предизвикания пожар. Противното би означало от нея да се изисква обективно невъзможно поведение - във всеки един миг, без чужда помощ от пълнолетен човек да не изпуска от поглед 10 деца, което би означавало и тя да не се занимава с абсолютно нищо друго освен наблюдение.

При преценка на съставомерността на деянието в което обвинена обв. З. не може да бъде пренебрегнато поведението ѝ непосредствено след, като е разбрала от детето К., че в другата стая гори огън - същата е реагирала максимално адекватно, незабавно организирайки извеждането на всички деца на двора на къщата и обаждайки се на ЕЕН 112 с цел да съобщи за пожара. Именно това в максимална степен е способствало да не се достигне до причиняването на някакви други вредни последици по отношение на живота и здравето на децата. Деянието на обв. З. би било съставомерно в случай, че при горяща печка на твърдо гориво бе оставила децата сами, без никакъв надзор и грижи, излизайки извън дома си, ако е употребила алкохол/наркотици и изобщо сама се е поставила в състояние на неадекватност при полагането на грижите си за децата.

Въззивният съд изцяло споделя извода на районния съд, че липсва и субективна съставомерност на деянието, тъй като от субективна страна престъплението в което обвинена обв. З. следва да бъде умишлено, като са възможни и двете форми на прекия умисъл - пряк и евентуален.

От събраните по делото доказателства безспорно се установява, че обв. З. нито е искала, нито е допускала настъпването на пожара, вкл. да се е отнасяла безразлично към настъпването му. В случая изцяло липсва интелектуална страна на умисъла и при двата му вида и то по отношение на двата му кумулативни елемента - предвиждане на общественоопасните последици и формиране на съзнание за общественоопасния характер на деянието. В случая интелектуалната страна на умисъла на обв. З., доколкото престъплението в което е обвинена е на поставяне в опасност е следвало да обхваща представите, че неминуемо и доколкото трите деца не са в стаята в която тя готви ще се сдобият с кибрит/запалка, ще предизвикат пожар и след възникването му ще премълчават това обстоятелство, което би дало възможност на пожара да се разпространи до неуправляеми размери.

Този извод следва и от това, че единствената печка, която е горяла в къщата непосредствено преди пожара е била в стаята където е била обв. З., т.е. другата налична печка в другата стая не е работела, съответно тя не е била потенциално възможен източник на огън за децата. Липсата на подобни представи, вкл. и по отношение на причинно следствения процес е обективно

невъзможна, защото както бе посочено, същата към момента на възникването му е полагала конкретна грижа за всички деца, приготвяйки им храна, а също и под неин непосредствен надзор са били двете най-малки деца, които както бе посочено с оглед възрастта си очевидно са се нуждаели в максимална степен от нейното непрекъснато внимание и грижа. Да се приеме, че обв. З. е извършила деянието с пряк умисъл на практика би означавало да се твърди по мълчалив начин, че всъщност тя е извършила престъпление по чл. 330 ал.2 т.1 от НК чрез посредствено извършителство, ползвайки наказателнонеотговорните си деца.

Правилно районния съд е приел, че обв. З. не само от обективна страна не е извършила престъплението в което е обвинена - липсват както деяние, така и причинноследствена връзка между него и поставяне в опасност на децата, но същото е несъставомерно от субективна страна. Последната би била налице, в случай ,че по делото има доказателства, че тя е съзнавала, че трите деца разполагат със запалително средство в резултат на лични възприятия или по информация от другите деца, особено съчетано с възприятия за игра с огъня през часовете, предшествващи пожара. Доказателствени изводи и то във вреда на обв. З. от социален доклад № СЛ/Д-Р/465-031/14.06.2008 г. не могат да се правят. Този доклад не е доказателствено средство по смисъла на чл.127 от НПК, защото нито е изготвен по реда на НПК, нито попада от изключенията, посочени в тази разпоредба, която не може да се тълкува разширително, защото в нея е възприет принципа на изчерпателното изброяване. Иначе казано обратното би довело до нарушаване на принципа на непосредственост, прогласен в чл. 18 от НПК, тъй като в случая не е налице изключение, допустимо от чл. 127 от НПК. Обстоятелството, че цялостният извод за родителския капацитет на обв. З. и бащата на децата, който се съдържа в него е негативен по никакъв начин не може да доведе до извод за съставомерност на престъплението в което е обвинена обвиняемата. Дори и да е вярна констатацията в доклада, че н-к ОЗД гр. Русе и шофьора на служебната кола на БЧК на 08.02.2018 г. са възприели, че две от децата са си играли с огън пред отворена врата на горяща печка от това не могат да се правят никакви изводи във вреда на обв. З., не само защото тези две лица не са разпитвани в рамките на наказателното производство, което по преценка на съда е и ненужно, но и защото това касае

период след инкриминирания.

Въззивният съд изцяло споделя извода на районния съд, че представения доклад не следва да се кредитира като надлежно годно писмено доказателство, поради което в тази част мотивите са изчерпателни.

Независимо от тезата на представителя на прокуратурата за необоснованост на изложените в мотивите на присъдата съображения, въззивната инстанция счита, че районния съд след като е подложил на преценка всички доказателства и съпоставяйки ги със съвкупния доказателствен материал, обосновано е достигнал до своите правни изводи, относно липсата на обективна и субективна съставомерност на деянието. По-горе бяха изложени подробни съображения относно приетите за достоверни от първата инстанция гласни и писмени доказателства и по специално обясненията на обвиняемата, в чиято доказателствена стойност няма никакво съмнение. След като ги е съобразил съдът, правилно е приложил и материалния закон, поради което с решението си я е признал за невинна по предявеното ѝ обвинение.

Неоснователни са наведените от прокурора съображения свързани с доклада на компетентните органи, въз основа на който базира обвинението. Правилен е извода на съда, че тя не е имала реалната възможност да събере на едно място всички десет деца, за това ги е разпределила на три места в отделни стаи, като в едната са се намирали трите деца В., Б. и Н., които са си играели с огъня и са предизвикали пожара в жилището, което тя и децата са обитавали. В протеста се излагат доводи, че обвинението се основава само на доклада, който не е подкрепен от други гласни и писмени доказателства. По делото са налице доказателства, че З. е полагала максимални усилия за грижите на всички деца, а липсват такива в обратен смисъл.

Предвид изложеното окръжният съд намира, че не са налице инвокираните в протеста отменителни основания, поради които изцяло възприема тезата на защитата на обвиняемата. В този смисъл решението като правилно и законосъобразно следва изцяло да бъде потвърдено.

Въззивната инстанция упражнявайки правомощията си по чл. 314 ал.1 от НПК, след като извърши служебна проверка на атакуваното решение,

счита, че други изменителни или отменителни основания освен сочените в жалбата не са налице.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 338 от НПК съдът,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260210/17.11.2020 год., постановено по АНД № 1712/2020 год., РРС-IV-ти нак. състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____